

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ПРОКУРОРА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

КОРЕЦЬКИЙ Олег Павлович - кандидат юридичних наук, викладач кафедри судоустрою, прокуратури та адвокатури. Заклад вищої освіти «Львівський університет бізнесу та права», м. Львів, Україна.

orcid.org 0000-0002-2182-1436

КОРЕЦЬКА Вікторія Віталіївна - кандидат юридичних наук, суддя Ківерцівського районного суду Волинської області, м. Луцьк, Україна.

orcid.org 0000-0002-5685-5337

УДК 343.125

DOI 10.32782/LAW.UA.2021.3.18

Кримінальний процес визначено як процесуальну діяльність слідчого, прокурора, судді, слідчого судді, колегіального суду, учасників кримінального провадження. Сторони процесу повинні встановити об'єктивну істину та визначити обставини, які підлягають доказуванню у разі встановлення кримінального правопорушення, вини підозрюваного на стадії досудового проведення та підтвердження обвинувачення на стадії судового провадження. Процесуальні основи кримінального провадження сформульовані таким чином, що процедура закріплення доказів проводиться на підставі процесуальної форми, а саме за допомогою протоколу процесуальних, слідчих та судових дій. Слідчий, прокурор, суддя повинні розкрити всі аспекти обставин вчинення кримінального правопорушення на підставі фактів, фактичних даних, відомостей про факти, які процесуально закріплюються як докази. Правовий критерій доказів можна обґрунтувати на підставі диспозиції правових норм. Теоретичні конструкції кримінального законодавства, аналіз модельних положень побудови кримінального процесу, в окремих випадках пропонує застосування аналогії права, дисфункції процесу. У разі розв'язання завдань кримінального судочинства можна зазначити, що дискреційні повноваження слідчого, прокурора, судді потребують подальшого удосконалення. Практичні прогалини чинного законодавства вказують на відсутність механізму проведення окремих слідчих (розшукових)

дій, контролю та процесуального керівництва прокурора за їх проведенням тощо.

Запропоновано теоретичні аспекти та практичні елементи розв'язання проблемних питань, що виникають під час досудового та судового провадження.

Ключові слова: право, аналогія, процедура, механізм, слідчий, прокурор, суддя, докази, слідчі (розшукові) дії.

Постановка проблеми визначається положеннями, що пов'язані з реформуванням кримінального процесу України відповідно до Європейської інтеграції, імплементації окремих норм європейського законодавства у теорію та практику механізму проведення процесуальних, слідчих (розшукових), судових дій. За останні роки законодавчими органами було внесено велика кількість нових процесуальних норм у чинне процесуальне законодавство. Теоретичний зміст диспозитивного визначення норм та їх аналіз надає підстави для зауваження, а саме окремі нормативні положення не спрощують застосування закону, а навпаки встановлює «джунглі закону». Ні теоретики, ні практики не можуть визначити, який механізм впровадження норми необхідно встановити під час проведення окремої категорії процесуальних, слідчих (розшукових), судових дій. Основою кримінального процесу є теорія доказів. Слідчий

встановлює обставини кримінального правопорушення та забезпечує встановлення доказів на підставі процесуальної фіксації фактів, фактичних даних, відомостей про факти. Тільки прокурор на стадії досудового розслідування має право забезпечити прокурорський нагляд та контролювати доказову базу обвинувачення. Він має право надати слідчому доручення, вказівку щодо процесуального закріплення доказів вини або невинуватості підозрюваного. Прокурор на рівні слідчого відповідає за якість досудового провадження.

На ці аспекти звернено увагу з метою удосконалення чинного законодавства.

Мета та завдання дослідження

Конституція України запропонувала приведення чинного законодавства до її нормативного визначення та міжнародних правових стандартів. Один з основних пропозицій стосується кримінального процесу, який тимчасово обмежує конституційні права свободи людини. З метою покращення чинних правових норм Верховна Рада України приймає низку законів, вносяться зміни у чинний КПК України. Однак, як свідчить практика, окремі процесуальні норми не відповідають нормативному визначенню, механізму їх дії. У кінцевому визначенні всі недоліки закону приводять до його аналогії.

Стаття 2 КПК України встановила дві концепції виконання завдань кримінального провадження. Перше встановлює захист прав, свобод та інтересів його учасників, забезпечення гарантій під час проведення процесуальних, слідчих (розшукових) та судових дій.

Друге визначено не зовсім коректно, має суттєві протиріччя між нормами законодавства. З одного боку, сторона обвинувачення повинна встановити обставини кримінального правопорушення та доказати вини підозрюваного (обвинуваченого) таким чином, щоб до обвинуваченого була застосована міра кримінального покарання, згідно з санкцією статті кримінального кодексу України. З іншого, вказує на проведення швидкого, неупередженого повно-

го встановлення обставин кримінального правопорушення.

Опонентами було доведено, що чинне законодавство має окремі глави, статті, які встановлюють зупинення кримінального провадження якщо підозрюваний не встановлений, скрився від органів досудового розслідування, відносно нього проводиться розшук тощо. Звернено увагу на те, що диспозиція цієї статті 2 КПК України вказує на проведення досудового розслідування у двохмісячний термін. Суддя повинен розглянути кримінальне провадження на підставі обвинувального акту в межах обвинувачення, але строк судового розгляду визначений встановленням істини по кримінальному провадженню та вини обвинуваченого.

Аналіз цих юридичних підходів та практика процесуальної діяльності слідчого, дізнавача, прокурора свідчить, що на одного слідчого приходиться до тисячі кримінальних проваджень, тому він не має можливості проведення швидкого, повного, неупередженого досудового розслідування. Суддя, отримавши обвинувальний акт, не може, у свою чергу, встановити вини обвинуваченого та проголосити вирок, оскільки в матеріалах кримінального провадження є низка кримінальних порушень закону. Основні прогалини закону можна визначити у наступному, по-перше, невизначеність закону, відсутність механізму його застосування. По-друге, відсутність практичного досвіду слідчого, прокурора під час досудового розслідування. Основним каменем спотикання у кримінальному процесі залишаються проблеми процесуального обмеження сторін, учасників процесу. Перелом класичних положень процесу, перехід на нові напрямки поставив перед його учасниками більше питань, ніж відповідей.

В статті необхідно встановити основні положення доказування вини підозрюваного, обвинуваченого та процесуальні аспекти участі прокурора у кримінальному процесі у разі процесуального керівництва за процесуальною діяльністю слідчого, дізнавача, а також його участь як публічного обвинувача під час судового розгляду кримінальної справи.

Наукова новизна

Чинний кримінальний процес України визначено як змагальний. Однак це далеко від істини. Закон проголошує, а виконавець не має процесуальної можливості виконувати правові норми на підставі змагальності. На стадії досудового розслідування змагальність укладається у встановленні доказів, їх оцінки сторонами процесу як обвинувачення, так захисту. Однак, сторона обвинувачення має більш широкі повноваження та процесуальні права, а сторона захисту обмежена встановленням доказів та доказуванням обставин вчинення кримінального правопорушення. Викликає занепокоєння порушення ст. 45 КПК України, коли захисник не має права відмови у забезпеченні захисту підозрюваному, але слідчий має процесуальні повноваження відсторонення захисника від участі в процесі. Крім того, практика знає багато прикладів, коли слідчий проводить допит захисника як свідка, тим самим на підставі ст. 78 КПК України останній підлягає відводу.

Друга юридична конструкція змагальності встановлена на стадії судового розгляду. У цьому випадку змагальність виходить з гласності, публічності процесу. Оцінку доказів проводять сторони процесу, обвинувачення та захисту, які мають рівні процесуальні права. Публічний обвинувач здійснює публічне обвинувачення, пов'язаний обвинувальним актом і не може вийти за його рамки, якщо воно погіршує процесуальний статус обвинувачуваного. Тому закон запропонував публічному обвинувачу відмовитися від обвинувачення або змінити кваліфікацію кримінального злочину таким чином, що вона не погіршує процесуальний статус обвинуваченого.

Таким чином, новизна статті полягає у можливості розкриття окремих теоретичних проблем доказування у змагальному процесі, участі прокурора на стадії досудового розслідування та публічного обвинувача на стадії судового провадження доведення вини підозрюваного, обвинуваченого та встановлення істини на підставі теорії пізнання.

Стан дослідження проблеми

Основою кримінального процесу залишається теорія доказів та доказування. Треба віддати належне чинному КПК України, що в законі запропоновано англосаксонський принцип встановлення вини, а саме: «докази мають бути зібрані, перевірені та оцінені на підставі закону». Слідчий, дізнавач, прокурор повинні використовувати всі процесуальні можливості, щоб довести вину підозрюваного у вчиненні злочину, а саме від проведення негласних слідчих (розшукових) дій до процесуальної фіксації фактичних даних, фактів, відомостей про факти та процесуального закріплення їх як доказів.

Теоретичні положення доказів можна охарактеризувати на основі трьох основних концепцій. Перше визначення доказів було сформульовано Статутом кримінального судочинства Царської Росії у 1864 році, який розроблявся процесуальною наукою, під керівництвом проф. М.Н. Гернет [25].

Подальша розробка доказування вини підозрюваного (обвинуваченого) була продовжена в період 1900 – 1917 рік К.Д. Анцифоровим, В.Ф. Дерюжинским, Л.Е. Владимировим, І.Я. Фойницким, М.А. Чельцовим та ін. [1; 8; 13; 27; 28].

Вона включала до себе систему процесуального збирання, закріплення та оцінки доказів, які встановлює сторона обвинувачення. Методологічна основа концепції визначалася як філософська теорія пізнання істини. Вона включала теоретичні положення логіки, психології, криміналістики та інших галузевих наукових розробок.

Друга наукова концепція доказів була побудована сучасною науковою школою Європи, Росії, України.

Г.М. Миньковский, В.Г. Танасевич, Н.В. Жогин і ін. запропонували теоретичні положення та методологічне обґрунтування теорії доказів у монографії «Теорія доказів у радянському кримінальному процесі» [14]. Автори визначали докази як систему теоретичних положень кримінального процесу.

Л.М. Карнеєва, Н.Н. Ковтун, С.В. Курильов, О.М. Ларін, С.Б. Росинський та ін. на основі цих наукових розробок розкрили побудову комунікативної теоретичної моделі взаємодії слідчого, прокурора та судді [15; 16; 18; 19; 22, с. 17].

Слідчий на стадії досудового провадження повинен сформулювати докази на основі встановлених фактичних даних. У необхідних випадках представити їх слідчому судді, який має право ухвалити процесуальне рішення про закріплення доказів, у разі тимчасового обмеження прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження.

На стадії судового розгляду суддя, колегіальний суд формують матеріали кримінальної справи та в межах обвинувального акту повинні встановити вину обвинуваченого. Публічний обвинувач на підставі обвинувального акту надає оцінку доказів, що встановлені під час судового розгляду та в дебатах пропонує судді встановити міру кримінального покарання на основі санкції статті кримінального законодавства.

Третя концепція теорії доказів заснована на предметі пізнання доказування, який пов'язаний з логічною психологічною діяльністю учасників доказування.

В.П. Гмирко на основі методологічного підходу, яка включає до себе теорію пізнання обставин, явищ, аргументацію основних положень за результатами встановлення фактів, що входять у предмет доказування, запропонував її визначення з урахуванням аналітичної діяльності слідчого, дізнавача, прокурора [12].

Ретроспективний аналіз його теоретичних поглядів надає підстави для заперечення. По-перше, доказування вини у кримінальному процесі не можна зводити тільки до пізнання, оскільки вона включає встановлення розміру матеріальної шкоди, характеристики підозрюваного, встановлення його психічного стану та ін. По-друге, досудове та судове провадження має сувору процедуру та порядок проведення процесуальних, слідчих (розшукових), судових дій.

Теоретиками кримінального процесу запропоновано інші юридичні конструкції

індивідуального підходу визначення доказів та доказування. Однак, вони побудовані на підставі цих трьох концепцій і тільки розширюють їх елементи у разі застосування практикою.

Аналіз теоретичних положень доказів та доказування у кримінальному процесі надає підстави для визначення двох основних напрямків.

Ю.П. Аленін, Р.С. Белкін, О.В. Волколуп, Г. Ф. Горянський, Л.Д. Кокарев, П. С. Єлькін, Д. М. Н. Кузнєцов, М. М. Михеєнко, - В.Т. Томин та ін. запропонували визначення джерела і фактичних даних, які встановлені під час проведення процесуальних, слідчих (розшукових) дій у єдину процесуальну систему. Теорія процесу, виходячи з цих процесуальних понять, встановила правила допустимості, недопустимості доказів відносно обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні (предмет доказування) [2; 5; 7; 10; 17; 20; 24].

Другий аспект проблеми можна визначити на підставі диспозиції ст. 84 КПК України. Виступаючи за ці теоретичні положення, опоненти вказують, що докази є фактичні дані, на основі яких слідчий, дізнавач, прокурор, слідчий суддя, суддя, колегіальний суд зобов'язані встановити наявність або відсутність фактів, які мають значення для встановлення вини підозрюваного (обвинуваченого). Таким чином, теорія доказів та доказування має багато елементів для її удосконалення та приведення системи до єдиного змістового наповнення.

Виклад основного матеріалу

Основа класифікації доказів у процесі є допустимість, недопустимість, відношення до предмету доказування. Якщо докази допустимі, вони встановлені на основі процесуальної форми, то учасники процесу, оцінюючи їх, приходять до висновку про їх відношення або до вини або до невинуватості обвинуваченого.

Важливим моментом обвинувачення є межі предмету доказування вини обвинуваченого. Складність цього підходу укладається, з одого боку, теорією пізнання, а

з іншого, встановлення істини на підставі оцінки доказів. Теоретичні та практичні положення межі доказування не встановлені, хоча низка вчених пропонує ряд положень, з точки зору криміналістики, оперативно розшукової діяльності тощо. Предмет доказування повинен включати до себе оцінку доказів у їх сукупності.

Ретроспективний аналіз наукових точок зору дає підставу розглядати ці аспекти на основі, по-перше, гносеологічного підходу. Основа цієї концепції визначає категорію «межі доказування», виходячи із сукупності допустимих, достовірних, достатніх доказів, які є основою пізнання [3; 4; 6; 9; 11].

Другий підхід можна визначити на підставі наукових публікацій Н.В. Жогіна, Ф.Ф. Фаткулліна та ін., які вважали, що предмет і межі доказування є протилежними науковими положеннями [14].

Іншу конструкцію пропонує В.П. Гмирко [12]. Він вважає, що предмет доказування має юридичне визначення на основі норм матеріального права. Слідчий, прокурор на стадії досудового розслідування, суддя на стадії судового розгляду встановлюють кваліфікацію вини на підставі норм кримінального закону.

Однак, його наукова позиція не повною мірою розкриває теорію доказів та доказування. Уважаємо, що предмет і межі доказування складу злочину, вини обвинуваченого є взаємозалежними категоріями, які не можуть розглядатися окремо, а тільки як єдина система. З даного висловлювання можна надати приклад. Під час розслідування злочину, пов'язаного з кишеньковою крадіжкою, можна допитати тільки одного свідка, який бачив, як був вчинений злочин. Інших показань може не бути. Однак, слідчий, прокурор повинні встановити предмет доказування, виходячи зі ст. 91 КПК України, а саме розмір матеріальної шкоди, психічний стан підозрюваного тощо.

Кримінальний процес встановив положення, на підставі яких прокурор, як сторона обвинувачення, повинен контролювати, координувати та здійснювати процесуальне керівництво відносно слідчого, дізнавача під час досудового розслідування. Однак, закон до кінця не ви-

значає процесуальний статус прокурора як учасника процесу. З одного боку, він згідно зі ст. 3 КПК України є посадовою особою органу прокуратури. З іншого, він забезпечує процесуальне керівництво на стадії досудового розслідування. Це протиріччя закону та аналіз диспозиції ст. 36 КПК України вказує, що прокурор має двоєдиний статус. По-перше, повноваження, які визначені законом України про прокуратуру. По-друге, прокурор як сторона обвинувачення та учасник процесу. По-третє, прокурор як публічний обвинувач. Законодавець розірвав поняття «посадова особа органу прокуратури» та «прокурор», «публічний обвинувач». Можна сказати, що КПК України не формулює поняття прокурор як учасник кримінального провадження. Саме в практичних аспектах кримінального процесу техніко-юридичні положення трансформуються з правових у процесуальні.

Р.П. Чернов писав, що прокуратура отримала право розширювати свою компетенцію у кримінальному процесі, оскільки, з одного боку, вона керується законом України про прокуратуру, а з іншого боку, КПК України. У цьому випадку прокурор, як учасник процесу, з одного боку, забезпечує прокурорський нагляд у формі процесуального керівництва на стадії досудового розслідування, з іншого, він є публічним обвинувачем на стадії судового розгляду. Публічне обвинувачення протягом історії виступало як функція правосуддя. Але такий найважливіший елемент, як сторона обвинувачення, повністю зведений до структурної організації державного органу, що не може бути пов'язано з правовою компетенцією, правовим статусом прокурора. Посилання кримінального процесуального закону на форми прокурорського контролю, як сторони обвинувачення, неспроможне, оскільки існують форми діяльності учасників процесу, як оперативно-розшукова діяльність, проведення розшуку не встановлених осіб або осіб, які сховалися від органів досудового розслідування тощо. Ці юридичні компоненти надають питання, які змушують задуматися, що мав на увазі законодавець під поняттям прокурор

у кримінальному провадженні, які функції він повинен виконувати, чи забезпечення кримінального обвинувачення або його підтримка в судовому засіданні [30, с. 12 - 17].

Відповідно до змагальності сторін процесу процесуальна рівність його учасників не встановлена. Процесуальний статус прокурора як учасника процесу в КПК України не сформований. Функція обвинувачення покладена не на конкретного учасника процесу, що втілює в собі в рамках правосуддя сторону обвинувачення, а весь апарат правоохоронних органів.

При таких обставинах говорити, що здійснено перехід від репресивного законодавства до змагальності, що забезпечує реалізацію базисних засад (принципів) судочинства міжнародного стандарту, неприпустимо. Необхідно надати роз'яснення в ст. ст. 3; 36 КПК України щодо повноважень прокурора як учасника процесу, а не взагалі його визначення.

Висновок

Необхідно встановити межі доказування в конкретних формах. Першу форму можна назвати юридичною, на підставі якої учасники процесу, сторона обвинувачення та захисту в рівних процесуальних умовах повинні встановити за допомогою норм матеріального права кримінальну кваліфікацію злочину. Вирок суду повинен бути встановлений на основі доказів, що знайшли своє підтвердження на стадії судового розгляду, об'єктивної перевірки колегіальним судом вини обвинувачуваного. Друга юридична конструкція є процесуальною. Вона охоплює процесуальне закріплення обставин кримінального правопорушення. Слідчий, прокурор складають протокол проведення слідчої (розшукової) дії, встановлюють предмет і межі доказування. Особливої уваги потребує виконання процедурних, процесуальних правил складання протоколу, оскільки, якщо протокол складений з порушенням чинного законодавства, то суддя має право виключити його з обвинувачення, а сторони визначити його як недопустимий доказ.

Запропоновано визначення процесуального статусу прокурора у кримінальному процесі як сторони обвинувачення та учасника. Необхідно поєднати поняття «посадова особа органу прокуратури» та «прокурор», «публічний обвинувач». Ці положення необхідно встановити у КПК України.

Література

1. Анциферов К. Д. Обвинительное начало и английский процесс / К. Д. Анциферов // Юридический вестник. - Москва, 1879. - С. 432.
2. Аленин Ю. П. Уголовно-процессуальный кодекс Украины Науч. практ. комментарий / Ю. П. Аленин. - Одесская нац. юрид. академия. Харьков. Одисей. 2003. - 959 с.
3. Александров А. С. Доктринальная модель уголовно-процессуального доказательственного права РФ и Комментарии к ней / А. С. Александров, И. А. Александрова и др. - М.: Юрлитинформ, 2015. - 304 с.
4. Безлепкин Б. Т. Комментарий к уголовно-процессуальному кодексу Российской Федерации / Б. Т. Безлепкин. - Москва : Витрем, 2002. - 832 с.
5. Белкин Р. С. Собрание, исследование и оценка доказательств / Р. С. Белкин. - Москва : Юрид. лит., 1966. - 245 с.
6. Божьев В.П. Избранные труды / В.П. Божьев. - М. Юрайт. 2010. - 450с.
7. Волколуп О. В. Досудебное производство в уголовном процессе / О. В. Волколуп. - Москва : Норма, 2000. - 200 с.
8. Владимиров Л. Е. Учение об уголовных доказательствах / Л. Е. Владимиров. - Тула : Автограф, 2000. - 235 с.
9. Галаган В. І. Кримінальний процес України : навч. посіб. / Басиста І. В., Галаган В. І., Удовенко Ж. В. - К. : Центр учбової л-ри, 2010. - 352 с.
10. Горский Г. Ф. Проблемы доказательств в советском уголовном процессе / Г.Ф.Горский, Л.Д.Кокарев, П.С.Элькинд. - Воронеж : 1978. - 230 с.
11. Грошевой Ю. М. Кримінальний процес України : підручник / Ю. М. Грошевой, В. М. Хотенець. - Харків : Право, 2000. - 487 с.

12. Гмирко В. П. Доказування у кримінальному процесі: діяльнісна парадигма. Теоретичний аналіз. Проблематизація. СТД – репрезентація / В. П. Гмирко. – Дніпропетровськ: Академія митної служби України, 2010. – 314 с.
13. Дерюжинский В. Ф. Habeas Corpus Act / В. Ф. Дерюжинский. - Москва, Юрьев, типография Г. Лакмана. 1895. – XII, 392, 145 с.
14. Жогин Н. В. Теория доказательств в советском уголовном процессе / Н. В. Жогин, В. Г. Танасевич, Г. М. Миньковский и др. ; под. ред. Н. В. Жогина. - Москва : Юрид. лит., 1973. – 736 с.
15. Карнеева Л. М. Доказательства в советском уголовном процессе / Л. М. Карнеева. - Волгоград : ВСШ МВД СССР, 1988. - 189 с.
16. Ковтун Н. Н. Судебный контроль в уголовном судопроизводстве России / Н. Н. Ковтун. - Нижний Новгород, 2002. - 332 с.
17. Кузнецов Н. П. Доказывание в стадии возбуждения уголовного дела / Н. П. Кузнецов. - Воронеж : ВГУ, 1983. - 164 с.
18. Курьлев С. В. Основы теории доказывания в советском правосудии / С. В. Курьлев. - Минск : БГУ им. В.И. Ленина, 1969. - 229 с.
19. Ларин А. М. Доказывание на предварительном расследовании в советском уголовном процессе / А. М. Ларин. – М.: Юрид. лит., 1961. - 220 с.
20. Міхеєнко М. М. Науково-практичний коментар Кримінально- процесуального кодексу України / М. М. Міхеєнко, В. П. Шибіко, А. Я. Дубінський. - Київ : Наукова думка, 1997. - 410 с.
21. Погорецький М.А. Функціональне призначення оперативно- розшукової діяльності у кримінальному процесі / М.А. Погорецький. – Харків.: Арцїз, 2007. - 575 с.
22. Росинский С. Б. Нужен ли предварительный судебный контроль за производством следственных действий в жилище? / С. Б. Росинский. - Российский судья, 2009. - № 8. - С. 17-21.
23. Старатонов В. М. Криміналістична теорія пізнавальної діяльності / В. М. Старатонов. - Херсон : Вид-во Херсонського державного університету. 2009. - 440 с.
24. Томин В. Т. Комментарий к КПК РФ / В. Т. Томин, М. П. Поляков, А. С. Александров. - Москва : Спарк, 2002. - 356 с.
25. Устав уголовного судопроизводства, Спб. 1864. электронный ресурс [режим доступа: <http://constitution.garant.ru/history/act1600-1918/3137/>].
26. Фаткуллин Ф. Н. Общие проблемы процессуального доказывания / Ф. Н. Фаткуллин. - Казань : Казанский гос. ун-т., 1973. - 140 с.
27. Фойницкий И. Я. Курс уголовного судопроизводства : учебник / И. Я. Фойницкий. - Санкт-Петербург : Наука, 1996. - Т. 1. - 586 с.
28. Чельцов М. А. Советский уголовный процесс : учебник / М. А. Чельцов. - Москва : Госюриздат, 1951. - 300 с.
29. Яновська О.Г. Концептуальні засади функціонування і розвитку змагального кримінального судочинства / О.Г. Яновська: монографія. – К. Прецедент. – 2011 – 308с.
30. Чернов Р.П. О фигуре и статусе прокурора в уголовном процессе // Адвокат. 2005. №12, - С. 12-17.

Koretsky Oleg

PhD, Lecturer at the Department of Judiciary, Prosecutor's Office and advocacy. Institution of higher education «Lviv University business and law», Lviv, Ukraine. koreckaviktoria@gmail.com

Koretska Victoria

PhD, Judge of Kivertsy District Court Volyn region, Lutsk, Ukraine koreckaviktoria@gmail.com

THEORETICAL ASPECTS OF PROCEDURAL POWERS OF THE PROSECUTOR IN CRIMINAL PROCEEDINGS

The criminal process establishes the procedural activities of the investigator, prosecutor, judge, investigating judge, collegial court, participants in criminal proceedings to establish the circumstances of the criminal offense, the guilt of the suspect at the pre-trial stage and confirmation of the accusation, establishing evidence against the accused at the trial stage. Procedural bases of criminal proceedings establish that the procedure of fixing evi-

dence is carried out on the basis of procedural form, namely by means of the protocol of investigative and judicial actions the investigator, prosecutor, judge establishes circumstances of commission of a criminal offense. Legal criteria for determining evidence, their procedural consolidation are determined by the disposition of legal norms. Theoretical constructions of the criminal legislation, the analysis of model provisions of construction of criminal process, in separate cases offers application of analogy of the right, application of dysfunction in process. In the case of solving the problems of criminal proceedings, it can be noted that the discretionary powers of the investigator, prosecutor, judge need further improvement. Practical gaps in the current legislation indicate the absence of a mechanism for conducting certain investigative (search) actions, control and procedural guidance of the prosecutor over their conduct, and so on. Theoret-

ical aspects and practical elements of solving problems arising during pre-trial and court proceedings are offered.

It is necessary to establish the limits of proof in specific forms. The first form can be called legal, which determines the criminal qualification of a criminal offense. In this case, the judgment of the vessel must be established on the basis of evidence. Objective examination by the collegial court of the guilt of the accused. The second form can be defined as procedural, namely the procedural consolidation of the circumstances of the crime and the establishment of the limit of proof. It is proposed to determine the procedural status of the prosecutor in criminal proceedings as a party to the prosecution and a participant. It is necessary to combine the concepts of “official of the prosecutor’s office”, “prosecutor”, “public prosecutor”. These legal constructions must be established in the procedural legislation of Ukraine.

Key words: law, analogy, procedure, mechanism, investigator, prosecutor, judge, evidence, investigative (search) actions.

